

Say Taşı Öyküleri

Halime TOROS

— Yokladığımda kalbimi, nasıl oluyor da hâlâ ve her şeye rağmen seni seviyorum? diyen kadına, “Sevdiğinin ben olduğundan emin misin?” diye bıkkın bir sesle soruyor erkek.

Cemre, zaten böyle sorular sorulmaya başlandığında bir şeylerin bitmekte olduğunu biliyor. Yine de “Peki sen beni?..” diye sormaktan alamıyor kendini.

Söylemek istediği bu değil hâlbuki. Dayanılması güç bir hüznü ve zorluğu var bu konuşmanın. Sonu bir yere bağlanmayacak nafile bir çaba.

—Böyle ansızın mı ayrılacağız? Nasıl üstesinden geleceğiz? Kime ne diyeceğiz?

—Ayrılmayacağız ki, diyor Yusuf. Sensiz hiç olamam ben! Sensiz olabilir miyim ben?

—Bir var bir yok olacaksın yani. Hem var hem yok olacaksın.

Bunu inanılmaz buluyor Cemre. Tuhaf buluyor. Öylesine tuhaf ki, gün aynı gün, ev aynı ev, dünya aynı dünya olmaktan çıkıyor. Öyle sağlam, öyle yıkılmaz görünen ne varsa, bir kelebeğin kanat çırpışıyla yerle bir oluyor.

Bahçedeki pembe güle bakıyorum. Bir taraftan solarken yeni goncalar da veriyor. Hepsi kurumak üzere açmaya başlayan goncalar veriyor. Onlar gibi kurumaya bıraksam kendimi, yeniden açar mıyım? Yusuf’un eli çenesinde hüznle gülümseyen sureti bir şey söylemiyor. Biriktirdiklerim de teselli vermiyor. İncinmemi çoğaltıyor yalnız. Zamanın mahvı.

Daha görececek çok günü olan pembe güllere soruyorum:

“Göle su gelinceye kadar ağarır mı, bozarır mı gözü kurbağanın?

Yağmur tüm sesleri bastırıyor, ses veriyorlarsa da duymuyorum.

Yağmur! Yağma artık!

Meleklerin kanatları kırıldı şimşeklerden.

“Ölümsüz Çocuklar” Sidretü’l Münteha’nın yemişlerini topluyorlar.
Menekşeler peynar çalılarının altında açıyorlar.
Toprağa her düşüşümde bir menekşe oluyorum.
Her düşüşümde bir peynar çalısı kuşatıyor varlığımı.
Görünmez oluyorum bir çalının gölgesinde.
Haylaz çocuklar şenlik ateşleri yakmak için kesiyorlar kimi zaman,
ÇALILARI...

Yakılacak çalıların dibinde bitmekten kurtulamıyorum.
Yusuf’a konuşalım mı diyorum. “Sen bilirsin” diyor.

Her şeyi benim bilmem mümkün değil. Zaten bu, bilinebilecek bir şey de değil. Öyleyse çek git!

Her sokağı bu kentin, karanlık bir koridor diyor Yusuf. Nereye gideceksin? Yokluğunla tehdit etme, diyor. Oturup sonra, günlerce bunu düşünüyorum. Çözük et, kokuşmuş et yeniden donmaya bırakılıyor. Hadi toprağa akıt gözyaşlarını. Yeraltı sularının sesini dinle. Çünkü bu, aldanışın gözyaşıdır. Üzerine artık olmayan elbiseyi potlarını, söküklerini taşıyarak sürüyeceksin. Başka elbisen yok çünkü. Başka hayat yok!

Geçmişin geleceğe hayrı olmayacağını biliyor. Bir ‘an’ın, hazzın, tutkunun, heyecanın, dört duvar arasında olmayanın gücünü biliyor çünkü. O film, konusu aşk olan... Bitti. Koltuğu terk etmeli. Çünkü başkaları oturacak. Bir kez de onlar oynayacaklar. Şimdi aşk, acı veren bir hatırlayıştır. Çantayı takıp omzuna, bir drama dönüştürmeden kalkışını, dünyanın en olağan şeyini yapıyormuşçasına kalabalığa karış. Orada belki, aynı bilgiyi taşıyan gözlerde teselli bulur, kalabalıkla ‘bir’ olursun. Herhangi biri. Yani hiç kimse.

Sisin üzerinden hiç kalkmadığı, yağmurun hırslanıp hırslanıp da yağdığı Avrat Yatağı’ndaki o kadını hatırlıyor. Yağmura karışan sesini kadının, bağırışlarını... Canımı al, al canımı artık!

Yusuf’a diyor ki: Ben de böyle işte, tıpkı onun gibi yalnız ve yağmura öfkelenen bir kadın olacağım ileride. Hiç kimse olacağım.

Sis ortalığı bürümemişti daha, onlar ormana doğru yürürken. Kurbağa gözülü kızlar, Rilke’nin kızları, “*güzelliğini bir badem gibi içinde gizleyerek kurumuş yaşlı kadınlar*” kerih vakitlere düşmüş aşk için, dantel örmekten artık vazgeçmiş, beklemekten artık yorulmuş ve yola vurmuş kendilerini; kayıp düşlerini arıyorlardı.

Evlerin bitip ormanın sıklaşmaya başladığı yerde bir say taşının üzerine çöküyor. Ne hissettiğini bir kez daha söylemeli. Bu belirsizlikte kendine bir yol açmalı. Üzerinden atlayacağı taşlar koymalı bir bir. Sonra atlamalı üzerlerinden, nereye götürürlerse.

SAY TAŞI/1

Gece lambasına tuttu parmaklarını. Deri kabarcıktanmış, kızarmış, tam da yüzük parmağında, tırnağın dibinde. Nasıl olup da bu kabarcıkların bütün vücuduna yayılmadığına şaşırıyor. Ya da bunu diliyor. O küçücük alana hapsedildiğini, yine gece olduğunu, yine dokunulmadığını, bir arzunun nesnesi bile olmaya razı geldiği hâlde bir gölge olduğunu... Yürümeyen bir şeyler var. Dillendirilmese de var. Sözcükler dilinin ucundan geri dönüp iç sıkıntısına ve öfkeye dönüşüyor.

Işığın beyaz fistanı kararıp düşüyor. O beyaz aydınlık yok artık etrafında dönüp duran ve çarpıp ışığa ölen böcekleriyle. Yeni bir gömlek verin diye sesleniyor dede. Elimde senin gömleğin! Bir koşu eline lüks gömleğini tutuşturuyorum. Gazı pompalayıp şimşek renginde bir aydınlığa boğuyor evi dedem. Esra-rengiz bir an bu; tıpkı iri iri temrelerin etrafını elindeki sabit kalemi tükürüğüyle ıslattıktan sonra çembere alarak içine yazdığı dualar gibi.

Az sonra sol elime tahta kaşığıyla vuracak. Solak bir çocuğun sofradaki sessizliği ve kesik kesik ağlayışı. Sonra yörük kızı ninem yatağıma bir masal bırakacak. Her gece koynumda aynı masal.

Erkek güzeli Yusuf, kuyu ve Yusuf'un gömleğini yırtan hayâsız kadınlar...

- Hayâsız ne ki ninem?
- Utanması olmayan avrat.
- Yusuf ne ki?
- Kadın kısmını baştan çıkaran güzellik.
- Güzel ne?
- Yusuf...
- Yusuf ne?
- Edep.
- Ya ben ninem?
- Vakti değil daha. Büyüdüğünde anlarsın.

Geldi geçti vakit, hiçbir şey anlamadım. Hayallerim bir arpa boyu, sonrası yırtık gömlek, kirli gömlek. Aylarca görmezden geldim, kiri de yırtığı da.

Sessizlikti!

Aylarca da onarmaya, arıtmaya çalışmakla geçti günler.

Yılan derisiydi!

Dokununca dağıldılar. ‘Ben’e kimse söylemedi vazgeçilmez olmadığını. Bir gün her şeyin elinden alınacağını söylemedi. İnsan terk edilmişliğiyle nasıl yaşar, söylemedi. Yıllardır sürüyordu, böyle olduğu için de hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Bu aymazlığa düşmeseydi “ben”, ninenin anlattığı masalı unutmazdı, hatırlamaya kalkıştığında karıştırmazdı?.. Kaç kez, kaç gece, kaç patiska ve gül kokusu, kaç nine nefesi? Ninenin yüzünü kızartacak hayâsız düşlere dolanıyor. Uyandığında, üzerinde düş kokusuyla geriniyor. İşte orda her şey kopuyor. Onun, rastlaşmamak için evden apar topar çıkmaya çabalayışını ya da tam aksine ötekine bir an önce ulaşmak konusunda gösterdiği sabırsızlığı gözlerini yarı aralayarak izliyor. Aynada saçlarına bakışını, bakışlarına bakışını, giysisini düzeltişini... Bir kez olsun dönüp de bakmayışını, usulca çıkışını evden... Biliyorum diye haykırmak geliyor içinden. Haykırmaktan alıkoyan da bu işte. Biliyor olman.

SAY TAŞI/2

—Nasıl bir şey yaşadığın?

—Seninle olduğu gibi.

Bu işte, bir yanıt. Başka bir aşkla değil, tıpkı bir aşkla! Tutup bir başkasını... Yeryüzünde sahiplenecek hiçbir şey olmadığını tam da o zaman anlıyorsun. Sesini, suretini, bakışlarını kaybediyorsun önce. Eskiyorlar çünkü. Başka bir şey oluyorlar. Belleğin ihaneti, bedeninin ihaneti, anıların, dostların... Kaybetmeye başlıyorsun. Hayat verdiği her şeyi geri istiyor. İnanmak istemiyorsun. O kadar seninler ki çünkü. Bu haksızlık, diyorsun.

SAY TAŞI/3

Kim bilir kaç kez kurulduğuna aldırmadan sor öyleyse, “Neden” diye.

Hiçbir şey, diyecek, kim bilir kaç kez söylendiğini umursamadan. Bir dalgınlıktı, boş bir anımdı, hepsi bu. Onunki de bir dalgınlıktı. Ama beni o kadar seviyor ki, kimseyi sevmediği kadar seviyor ki, onu o kadar...

Tamam sus, diyor Cemre. Alenileştirme böyle, döküp saçma! Herkese göster, ama bana gösterme. İncindiğimi görmüyor musun?

Ya sen, diyor Yusuf, sen görüyor musun nasıl tükendiğimi?

Ya ben... Öff neyse, sonu gelmeyecek bir diyalog bu. Susalım artık.

— Peki şimdi n'olacak?

— Sen bilirsin, diyor.

— Yani neyi bilirim, bilebilirim diyor o da.

— Bilmem!

SAY TAŞI/4

Bir iç sıkıntısına evrilirse hayat, çeker giderim zannetmişti. Hiç düşünmemişi, hiç düşlememişi böyle anlamsız, tutulup kalacağını. Yusufçuk Kuşu'nun omzunda ağlayacağını, zehirli sözcükler kuşanacağını, kimseyi sokamadığı için dönüp ağusunu yüreğine akıtacağını, düşünmemişi.

Şimdi karşılıklı terk edilmeyi bekliyorlar. Kadın kendi adına diyebilir ki, bu tanıdık bir hayat. Bitirdiği yerde neyin başlayacağını bilmiyor. O yüzden geçmişin başını bekleyebilir. Bu geçmiş, upuzun... Ömür boyu götürebilir kadını. Ya da öyle zannediyor. Tamam, kalmak için bir neden yok belki. Gitmek içinse, eh işte, ne işte, çok neden.

Çoktan yola vurmuş olması gerekirken kendini, tutmuş bir say taşının üzerinde öyküler anlatıyor. Hiçbir şey bitmesi gereken yerde bitmedi çünkü. Durdu sonra, tepe üstü çakılmış hayatına baktı. Bunak olan, akli gelip giden ve tutarsız davranan o, dedi. Hayat işte. Ben değil!

Tırnaklarını yerken kapı çalınıyor. Suratı aydınlıksa elma, karanlıksa armut. "Bitti" diyor. Artık inanmıyorsun. Yürümüyor böyle, hadi ayrılalım, ayrılalım da kirletmeyelim birbirimizi, incitmeyelim dediğin gün, bir ayrılık kararı daha alınıyor. Sonra her şey ten, arzu ve haz oluyor. Tam da ayrılma ihtimalinin belirlediği yerde, bir bıçağın sırtında kanayarak sevişmenin ve belki de hiç olmadığı kadar haz duymanın anlaşılmayacak bir yanı yok aslında. Ama izahı da yok.

Benim için çaba göster, diyor Yusuf. Kurtar beni! Yanındayım işte bak! Buradayım.

Geleceğe dair umut beslememeyi öğren artık. Belki az sonra ölürsün. Yarını boş ver! Sözcükleri boş ver! Bütün deneyimleri unut. Yağmurların gündüzü kararttığını ve gecelerin düşlerle ışıldadığını söyleyen o yalnız kadını düşün. Demişti ki:

"Bir gün, bir rüya görürsün. Bütün rüyaların ötesinde bir rüya görürsün. Kalktığında anlarsın ki bu hayat, bu garip hayat, bir rüyaya bile karşı koyamayacak kadar yufkadır. En sağlam dalına oturduğunu sanırken bakarsın çitirtti-

lar geliyor. Sis bürüyor ortalığı. İçin geçer. Azıcık kestireyim dersin. Azıcık, az biraz. Sonra işte, benim gibi felç olursun. Uyursan işte, böyle benim gibi felç olursun da kalırsın.”

Kurumuş bir bağ çubuğuna yaslanıp ağlamak belki de hayat. Tutup öykünü başka öykülere katıştırsın diye Avrat Yatağı'nın delisine sözcükler fısıldamak. Anlatarak her şeyi anlamsız kılmak. O çılgın öykülere, tuhaf öykülere, inanılmaz serüvenlere gözlerimizden yaş gelesiye kadar gülmek sonra.

SAY TAŞI/5

Ona, bir bağ çubuğuna, çılgınlığını büyütecek şeyler anlatıyorum. Bir çocuk, bir koca, temiz gömlekler, ütülü pantolonlar, boyalı ayakkabılardan gelip de nereye gittiğini bilmeden yürüyen, nereye gittiğini umursamadan yürüyen... Kim derdi beni böyle darmadağın edecek?

Yatağın “deli”si dedi ki: “Aşkla bir kez olsun yanmak istemiştir belki de? Bir kez olsun kül olmak; şenlik ateşlerinde yanmak bir kezcik.”

-Ama aşk, sen de bilirsin ki dedim, hesapsızca yanarsan eğer, kurbağa göz-lü kızlar gibi kül olmayı göze alırsan... Bunu bağışlardım. Anlardım. Bu bağış-lanacak bir şey değil. Öyle bir şey değil!

SAY TAŞI/6

Her şeyin bu kadar oyun, bu kadar yalan olması mümkün mü?, der Yusuf. Unutmak mümkün mü? Bilmem, der ben. Kimi insanlar için mümkündür belki. Onu altına çeviren senin görme biçimin. Çünkü aşk, artık biliyorum ki, bir simyadan başka bir şey değil. Haklısın belki de, diyor. Belki de bakışlarım onu altına çeviren. Öyleyse ne?, diyorsun. Ama bakışlarım ona değdiğinde altına dönüşüyorsa, ben n'apabilirim?, diyor.

Sırtlanıp Yusuf'u ışığa doğru yürüyorsun sonra. Dönüp bakma sakın arka-na! Bunu bana yapma! Bir daha asla sırtlanamam!

Sırtında bir hafiflik duyuyorsun. Dönüp de bakarsan taş kesileceğini biliyorsun. Dönüp de bakmazsan? Ne olacağını bilmiyorsun henüz.

SAY TAŞI/7

Ona asla dokunmayacak ve asla dinlemeyeceğim diyor kadın.

Bu da onun yazgısı işte. Hayat bir şekilde eğdiriyor başını; iri cümlelerini bir şekilde sınatıyor. Neye 'asla' demişse... Yaşadıkça öğrenecek yapıp ettiklerinin sırrına eremeyeceğini.

Yusuf mecalsiz, fısıldıyor “kızma bana” diye. Bak işte senin yaptığın da bir simya. Böyle kirlî ve çirkin bir adamdan vazgeçemediğine göre? Sök al yüreğimi içimden diyor, gözlerime kalın perdeler çek, beni öldür de kurtulabileyim.

Ama bir de, bir çift gözde kamaşmaktan hoşnut olan var. Zaman zaman kuyunun başına gelmek, onu hep orada görmek istiyor. Belki de o yürek sıkıcı hayata ancak böyle katlanabilir. Orada olduğunu bilsin yeter ki; kanadığını ve kanatlarının hep açık durduğunu. Biraz uzaklaşmaya görsün Yusuf; “Belki hiçbir şey vadetmedim sana, ama seviyorum, seviyorum seni” diyor. “Dur orada ve benimle öyle.”

SAY TAŞI/8

Belki de hayat tamamen tesadüflerle örülüyor. O gün sinemaya gitmeseydim, biraz erken çıkmasaydım, bulvarın trafiği öyle yoğun olmasaydı, şu ya da bu sokağa değil de o sokağa sapmasaydım... Sizi görmek varmış öyle hülyalı ve el ele. Durmasam durmayacaktın. Birbirlerini görüp, birbirlerini gördüklerini görüp, görmemiş gibi yapan iki insan gibi yanımdan yürüyüp geçecektin.

Durdum ve dilimi yokladım. Bir taşın altında kalmıştı. Çıkarabilseydim ne söylerdim bilmiyorum.

Utaniyorum da, niye utandığımı bilmeden. Öyle utaniyorum ki...

O niye utanmıyor? “Al karısı” basmasın diye, yanındaki kadına kendini siper etmiş adam “Yusuf” olmadığı için utanmıyor olabilir mi? Yüzü bir tuhaf, bakışları bir tuhaf... Belki de görmezden gelmeliydim.

Ama bir siz vardınız bir de ben!

Sonra bir ben kaldım.

Yürürken öyle yalnız ve yenik, ne dese haklı ama ne yapsa mutsuz olan bir kadının üzerine yağmur yağıyordu.

Kaç kez arkasına dönüp baktı.

Kimse yoktu!

Aylardan Mart'tı. Toprak, hava, su Nevruz ateşleriyle ısınıyordu. Birazdan kuş kılığında bir ermiş geçecekti belki de yeryüzünden. İyilik, bileğindeki gümüş halhalleri çınlatan bir genç kız suretinde belirecekti. Hızır ve İlyas dilek ve dua yağmuru altında bir araya gelecekti. Tam da o esnada, koltuğun bir köşesinde büzüşmüş ağlıyordun. Bütün etlerinin döküleceğini, eriyip yok olacağını sandığın anda gölgesi düştü üzerime sufinin. O an belki bir veda sözcüğü bile söylemeden çekip gidebilirdim. Sufi biliyordu dileğimin *çekip gitmek* olduğu-

nu. Sana baktım. Eriyordun. Tek söylediğin yine, “bitti” oldu. Çünkü yine “bırak gel” demiştin. Gelse gidecek miydin?

Sufiye döndüm ve fısıldadım dileğimi: “*Dilimi ver!*”

Kuş donuna girmiş sufi, kederle gözlerime baktı.

SAYTAŞI/9

Perde kapanmak üzere. Belki iyi oynamış, ama kaybetmişim. Bir kez oynamışsan, iyi de oynamışsan, bir daha, bir daha yapabilirsin öyleyse. O kaçır, sen kovalarsın. O dağıtır, sen toplarsın. Oturup yolunu gözlersin. Beklediğine degecek zannedersin.

Ama öyküler say taşından ne yazık ki. Güzel görünüyorlar belki. Güneşin altında çok da güzel görünüyorlar. Rüzgâr katran ağaçlarının kokusunu taşıyor ve boz kanatlarının altındaki iç gömlekleri çekirgelerin, say taşlarının üzerine düşüyor. Bir say taşının üzerinde bütün ömrünüzü tüketmek geliyor içinizden. Ama işte, say taşlarının da çok kötü koktuğunu, ancak öyküleri birbirine sürttüğünüzde anlıyorsunuz. Öyküler çok pis kokuyorlar. Sır, küçücük, incecik çatlaklar veriyor. Sır sır olmaktan çıkıyor. Nasıl baş edeceğini bilemediğin bir hakikatle kalakalıyorsun. Dibini bulmaya çalıştığın oyunun dibi, YOK. Işığa açılan bir kapı da yok! Yırtılacak bir gömlek ve Yusuf... Yok!

Kayboldun.

SAYTAŞI/10

Say taşlarının sonuncusuna atladığımda bir hafiflik duyuyorum. Hiçbir şeyi anlamaya çalışmıyorum. Anlayışım la utandırmıyorum kimseyi. Seni abıhayata götürecek bir balık olsam da peşimden gelmeyeceğini biliyorum. Bak bunu bile biliyorum artık.

— Çok değişmişsin diye fısıldıyor Yusuf. Ne kadar değişmişsin!

— Sen de öyle. Kimse artık parmaklarını kesmiyor senin için. Kimse nef-sinden murat almak istemiyor.

— Seni çok sevdim. Hep önemli oldun benim için. Hep ‘fazla’ bir şey oldun. Yanında ağlayabildiğim tek insan. Konuşabildiğim. Böyle çıkıp nereye gidersin?

— Hiçbir yere. Hiçbir şeyin tanıdık gelmeyeceği bir yere. Ölmekse eğer, bilmediğim yollarda olmalı. Bir dağın gölgesiye üzerime düşecek olan bu ilk kez gördüğüm bir dağ olmalı. Her adımında toprak, yoklamadan yürüyemeye-

ceğim kadar yabancı. Her viraj pekâlâ bir uçuruma açılabilir gibi durmalı.

— Olmaz öyle şey! Yine oynuyorsun. Yoksa bu öyküleri anlatmazdın. Sen asla böyle bir şey yapmazdın.

— Belki de bu öyküleri kendim için anlattım. Görebileyim diye say taşlarıyla parlattım.

— İstersen son bir kez, bir sefer daha?

— Say taşlarının sonuncusu bu ama. Sonuna geldik tüm seferlerin. Bütün yolları tükettik. Sözcükleri de. Buraya son gelişimde, kör bir adam “Düşsel Varlıklar Kitabı”na Avrat Yatağı kızlarının öyküsünü katıyordu. Hâlâ buralar-daysa, belki bir ucundan ilişirim hikâyesine. Yüzümü yağmura verir, beklerim. Bağışlamayı ve bağışlanmayı dilerim. Bir hikâyenin içinde yeniden dile gelirim. Dillendiririm. Kim diyordu unuttum; inanan biri varsa her hikâye gerçektir diye? Anlatsam dinler misin?

Göksel geyikler; Elfler, Lamia ve periler kadar bu kitaba girmeye hak kazanan düşsel bir kadın türü vardır ki bunlar zaman ve mekân ötesi bir yerde, Sis ve Duman Ülkesi’nde yaşarlar.

Kıçlarıyla köy göçüren kadınlar; koyun kuyruğu şalvarlarını hoplatarak yürürler. Zeynep Gelin’i özleyen pelit ağacı, o pervasız kadının kahkahalarını ve yellenişlerini, tülbentlerinin ucuyla burunlarını kapatan kadınların “aboov anam!” diye ünleyişlerini, karşı tepede ansızın beliriveren bir yörüngün bakışlarıyla kendilerine çekidüzen verişlerini, arsız bir aşık gibi sırtına yaslanan her gezgine anlatır. Bir leğen dolusu suda kirpinin inadını çözüp de karnına bıçak saplamaya çalışan yaşlı bir Arnavut, kirpi eti yemezse eğer şifa bulamayacağını Arnavut inadıyla bıçağını bileyerek anlatmaktadır. Torunlarına anlatacak bir öyküsü olsun diye eşek arısını ekmeğinin arasına koyup da yiyen marangoz, kimsenin aklına gelmeyecek buluşuyla kendinden geçmiş, çarşıdan yokuşa vurmuşken kendini, “Gırtım Ali” diye anılacağını henüz bilmemektedir. Cırlavuklar da az sonra uykusuna düşkün bir kadın yüzünden olduğunu bilmeden, çocuk ellerinde eziliverecekler. Cırlavuk başına para vaadiyle bahçelere dağılan çocuklar daha dönmeden, uykucu kadının adı “Cırlavuk Fatma”ya çıkacak. Bundan sonra ne zaman ağzını açsa, kadın-erkek, çoluk-çocuk bir cırlavuk tarafından uykuları bölünmüş gibi fersah fersah uzaklaşacaklar ondan.

Efsaneye göre otuzunda dağa kadın kaldıran erkeklerin kırkında molla kesildiği bu yerin adlarından biri de Avrat Yatağı’dır.

Akıllara tef, darbuka ve zilgıt seslerini, ağustos böceklerini, kurbağa gözlü kızları, duman ülkesinin 'deli'sini, kurt çukurunu, rüzgârı çağırın kadınları, oğullarının gömleğini arıtmaya çalışan anaları, kederden İshak Kuşu kesilenleri, ama en çok da kör bir ardıç kuşunu ve cehennem deresini düşürür. Her yağmur yağışında bir kadın beliriyor derenin kıyısında. Bir istiridye gibi ağzını açıp yağmur taneleri biriktiriyor. Her yağmurda bu böyle; anlatılamaz olanı anlatmak üzere ağzını bir açıp bir kapatıyor. Bir kapatıp bir açıyor. Sonra da nasıl belirdiyse yine öyle usulca, Cehennem Deresi'nde kayboluyor.

Rivayet o ki; denizin derinliklerinde yaşayan kabuğu sedeften bir canlı da, yağmurun yağdığı kendine ilham edilince sahile geldi. Deniz suyu gibi tuzlu olmayan saf yağmur damllarını tatmak için kabuğunu açtı: "Allahû Teâla'ya hamd olsun ki, suyu, kendi fazlı ile tatlı ve temiz olarak yarattı. Bizim isyanlarımız sebebiyle acı ve tuzlu yaratmadı." dedi. Bu esnada ağzına on yağmur tanesi düşmüştü, ama o hiçbirini saymadı. Kabuğunu kapatıp yeniden denizin derinliklerine indi. Arı ve tuzsuz suya minneti, on yağmur tanesini eşi benzeri olmayan bir inciye dönüştürdü.

Kurbağa gözlü kızların parmakları kulak memelerini ovuşturdu. Kulaklarına küpe olacak eşi benzeri olmayan inciye duydukları özlemle ağıta benzer bir şarkı tutturdular.

Ömürlerinin çoğunu aşkı bekleyerek tüketen, sonunda da kendini yollara vuran kuzu yürekli ve kurbağa gözlü kızların ezgisi tıpkı Sirenler'in şarkıları kadar öldürücü olduğu için yoldan gelip geçenler kulaklarını tıkadılar.

Bazen aralarından kimileri aşkla rastlaşır; arzunun terkisine biner; yazgısına doğru sevinçle giderdi. Ama daha ilkyazlarında kadınların yürekleri peynar çalısı ile kuşatılıverirdi. Onlar kurtulmaya çabaladıkça peynarlar büyür; yayılırdı. Güneşin altında iliklerine kadar kuruyan kadınlar bir kibrit çakımıyla tutuşturulduklarında sözleşmiş gibi hep birlikte yanmaya başlardı. İçinde genç kız yüreği taşıyan kadınlar; işte böyle kül olurlardı. Böylesi zamanlarda yolu buraya düşen gezginler dumanla beraber gökyüzüne savrulan yüzlerce ateş zerreciğini, her şeyi yutacak, yok edecekmiş gibi büyüdüktan sonra usul usul uykuya geçen ateşin küllerini özenle toplayan kurbağa gözlü kızları defterlerine kaydederlerdi.

Bu kül hamura katılıp yoğrulur; oğlan analarına yedirilirdi. Sonunda kül olacaklarını bilseler de, bir kez olsun yanmak isterlerdi çünkü.

Düşsel varlıkların bir kısmı yanmadan yanmayı ve sağı kalmayı başarırdı kimi zaman. Eciş bücüş vücutları ve çökmüş avurtlarıyla ölüm yurduunun kapı-

sında itişerek ağlaşırlardı. Bunlardan birini gördüm. Hasta yatağında kocasına ant verdiriyordu; “Ben ölürsen sakın Miryem’i alma!”, diye. Meryem adamın ilk aşkıymış meğerse. Birini al ama, aşk ile seveceğin birini alma, diye okudum ben bunu. Adam da öyle. Karısı ölür ölmez, imam nikâhlı kocasından kaçırıp Meryem’i, elinden tuttuğu gibi alıp getirdi. Sonra da günde üç posta dövdü, “kendini nerenden öptürdün?” diye. Avrat Yatağı’nın kadınlarıysa böylesi bir aşkla sevilmediklerini düşünüp hasetlerinden eridiler. Bunun için de Meryem’i bir türlü sahiplenmediler.

Ölüm yurdunun kapısında bekleyen adamlardan birinin yüzü de ak bir kâğıda dönmüştü duyduğu acıdan. Böyle durumlarda Allah iki iyilikten birini versin diyorlar. Ama bu söz, Allah bir an önce yanına alsın diye anlaşılmalı. Hiç kimse bu ölümcül hastanın şifa bulacağına inanmıyor gerçekte. Kırk yıllık karısı bile ümidini kesmiş, ölüm meleği gelsin diye bekliyor.

“Evlerden irak olsun” meleği iniyor aslında Avrat Yatağı’na, yaşlı kadınlar sofalarda şimdi sıra kimde diye dönenirken; herkes nefesini tutmuş, minarenden verilecek salayı bekliyor.

Birini öldürürken, ölmek üzere olanı diriltten bir kanat çırpışıyla uzaklaşırken melek, hasta adamın kalp atışları hızlandı. Yüzüne bir pembelik geldi. Adam ölmüştü işte. İlk göz ağrısı, yavuklusu, ona nasip olmuştu. Hepsini de kendine benzeyen güzel çocuklar doğurmuştu. Yıllar var ki hiç görmemişti. Hiç unutmamıştı da.

Bir çocuk gibi tutturuyor hasta, onu çağırın diye. Annemiz diye yutkunuyor çocuklar, el alem!, diye itiraz ediyorlar. Hiçbiri kâr etmiyor. Hakkımı helal etmem, diyor. Ölmek üzere olan bir baba evlatlarına hakkını helal etmezse, onmayacaklarını biliyor çocuklar. Dul kadının nasıl olsa gelmeyeceğinden emin, babalarının son arzusunu yerine getiriyorlar.

Yaşlılar zaten diyecekler hikâyenin sonunda, Allah her şeyi en iyi bilendir, diye.

Kadın çıkıp gelecek çünkü, bu da hayatın mucizelerinden. Çıkıp gelecek “tövbe tövbe” diye kınayanlara aldırmadan. Sonra tüm ahali hasta adamla dul kadının kör bir ışık altında sabahlara kadar oturup iki kumruya dönüşmesine tanıklık edecekler. Mutfakta, gözlerinin yaşını tülbendiyle silen karısı on gün ancak dayanabildiği bu yakışsız duruma ilenerek “Al artık şu adamın canını Allahım!” dediğinde, sevdiği kadının kollarında son nefesini veren adamın geride bıraktığı, nesilden nesile anlatılacak bir aşk hikâyesi olacak. İlenen kadının kucığında ise koca bir aldaniş, koca bir yalan, koca bir... Ölülerin ardından

konuşulmuyor buralarda da. Ne söyleyeceğini bilmez bir hâlde sakallarını sıvazlayan yaşlılar kadına yanaşıp başsağlığı dilerken; Allah her şeyi en iyi bilendir, diyorlar.

Bense niye buradayım, bilmiyorum. Belki bir düş görüyorum. Belki bir kalem beni düşünüyor. Belki ben düşlediğim için var oluyor ağzında yağmur taneleri tutup da onların bir gün inci olacağını düşleyen kadın. Şimdi bilmiyorum artık, benim tulsımım mı onun öykülerini var eden, yoksa onun nefesi mi bu öyküde beni gerçek kılan?

Şaşkınum.

Belki de hem beni, hem de midyeye öyküen kadını düşleyen başka bir kalem.

“Nûn, andolsun kaleme ve yazdıklarına.”

Ey insanlar, biliyorum; bütün öykülerin aynı kalemin sonsuz çeşitlemeleri olduğunu ve “İnsan niçin yazar?”ın cevabını.

Kaleme duyulan minnetle buradayım işte. Kaleme duyacağı minnetle öykücüler, ‘orada’ olacaklar. Kırılğan say taşlarından öyküler yontacaklar. Sözcükleri birer elmasmışçasına avuçlarına alıp yüreklerine basacaklar. O damarı, en zengin damarı bulabilmek için çırılçıplak, bitimsiz bir dehlize dalmayı göze alacaklar. Ancak o zaman dehlizin doğru sözcüklerle aydınlandığını, açık yaraların kalemlerle kapandığını ve yaralı çıplak bedenlerin öykülerle ısındığını anlayacaklar.

Bilmem dinledi mi genç adam? Bir şey söylemedi. Vedalaşmadı da. Kadına arkasını dönüp, ormanın içinde yitip gitti.